

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **27 listopada 2018 r.**

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Garncarz

Protokolant: Małgorzata Weres

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 listopada 2018 r. we W.

sprawy z odwołania J. D.

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.

z dnia 15 marca 2018r. Nr (...). (...)

sprawy J. D.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

I. oddała odwołanie;

II. nie obciąża wnioskodawcy kosztami postępowania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca J. D., wniósł odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 15 marca 2018 r., zgodnie z którym utrzymano w mocy orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w M. z dnia 15 stycznia 2018r., na podstawie którego zaliczono wnioskodawcę do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

W uzasadnieniu swojego odwołania wnioskodawca wskazał, że kwestionuje w zakresie merytorycznym ustalenia zespołów orzekających w pierwszej i drugiej instancji i podnosi, że na podstawie orzeczenia o stopniu niepełnosprawności (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w M. z dnia 1 grudnia 2014 r. był zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

W odpowiedzi na odwołanie Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W., wniósł o jego oddalenie, z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia.

W uzasadnieniu swojego stanowiska organ rentowy wskazał, iż skład orzekający stwierdził, że werdykt organu I instancji jest zgodny z obowiązującymi w tej materii przepisami prawa, wobec czego utrzymał w mocy orzeczenie organu I instancji, wobec czego podtrzymał dotychczasowe rozstrzygnięcie. Organ rentowy wskazał, iż wziął pod uwagę dokumentację medyczną wnioskodawcy oraz ustalenia będące wynikiem bezpośredniego badania, stopień naruszenia sprawności organizmu wnioskodawcy, przy jednoczesnym uwzględnieniu skutków naruszenia jego

sprawności organizmu. Wobec czego zdaniem organu rentowego zasadnym było zaliczenie wnioskodawcy do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca J. D. urodził się w dniu (...).

Orzeczeniem z dnia 1 grudnia 2014 r. (...) d/s Orzekania o Niepełnosprawności w M. zaliczył wnioskodawcę do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym na okres od 24 czerwca 2004 r. do 31 grudnia 2017 r. symbol niepełnosprawności O5-R.

W dniu 28 listopada 2017 r. wnioskodawca złożył wniosek o ustalenie stopnia niepełnosprawności w związku z upływem okresu na jaki została orzeczona jego niepełnosprawność.

(...) d/s Orzekania o Niepełnosprawności w M. w dniu 15 stycznia 2018 r. wydał orzeczenie o zaliczeniu wnioskodawcę do stopnia niepełnosprawności w stopniu lekkim, z uwagi na fakt, że stan zdrowia wnioskodawcy uzasadnia zaliczenie go do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Wnioskodawca odwołał się od w/w orzeczenia, w związku z czym w dniu 15 marca 2018 r. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. wydał orzeczenie, w którym utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie (...) d/s Orzekania o Niepełnosprawności w M. z dnia 15 stycznia 2018 r. i zaliczył wnioskodawcę do lekkiego stopnia niepełnosprawności na stałe, symbol niepełnosprawności O5-R (upośledzenie narządu ruchu).

Dowód : akta strony pozwanej

Wnioskodawca ma chód samodzielny, sprawny. Na badanie przez biegłych sądowych zgłosił się z "opaską magnetyczną" założoną dość ciasno na podudzie lewe tuż pod kolanem. Budowy ciała prawidłowej, symetria i proporcje dobrze zachowane. Podawany wzrost ok. 177cm, masa ciała ok. 89kg, w wyniku (...) ok. 28,0 (nadwaga). Kręgosłup o zachowanych krzywiznach fizjologicznych. Napięcie mięśni przykręgosłupowych prawidłowe. Napięcie mięśni przykręgosłupowych prawidłowe. Dobra ruchomość całego kręgosłupa: brodą swobodnie dosięga do mostka, ruchy skrętne do ok. 60° obustronnie; palcami rąk w skłonie dosiężnym nie dotyka do podłoża (próba palce-podłoga -40cm), z pozycji leżącej na plecach powraca do siadu płaskiego ze wspomaganiami rąk, w siadzie płaskim palcami rąk nie dosięga do palców stóp (-25cm). Kończyny górne: ułożone swobodnie; umięśnienie symetryczne; obrysy stawów niepogrubiałe; dobrze zachowana ruchomość; dobra sprawność chwytne rąk. Klatka piersiowa symetryczna, ruchoma oddechowo. Brzuch: wysklepiony w poziomie klatki piersiowej; miękki; bez oporów patologicznych; objawy otrzewnowe nieobecne. Miednica ustawiona poziomo, niebolesna na ucisk przednio-tylny i w projekcji poprzecznej. Kończyny dolne: ułożone swobodnie; umięśnienie symetryczne; obrysy stawów niepogrubiałe, zachowana dobrze ich ruchomość. Żyłki kończyny dolnej lewej.

Dowody: opinia zespołu biegłych lekarzy ortopedy i neurologa k. 13

U wnioskodawcy rozpoznano zmiany zwyrodnieniowo dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego, przewlekły zespół bólowy kręgosłupa, aktualnie bez objawów korzeniowych rozciągowych, początkowe zmiany zwyrodnieniowe stawów biodrowych oraz niedowidzenie oka prawego.

Stan zdrowia wnioskodawcy z punktu widzenia reprezentowanych specjalności uzasadnia zaliczenie go do lekkiego stopnia niepełnosprawności z powodu schorzeń kodowanych symbolem O5-R.

Wyniki badań obrazowych potwierdzają obecność zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych kręgosłupa odcinka szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego. Obecne są również początkowe zmiany zwyrodnieniowe w stawach biodrowych i kolanowych. Obraz radiologiczny jest typowy dla osób będących w wieku wnioskodawcy. W badaniach przedmiotowych stwierdza się dobrze zachowaną ruchomość całego kręgosłupa oraz kończyn górnych i dolnych. Nie stwierdzono

objawów podrażnienia bądź uszkodzenia korzeni rdzeniowych, szyjnych i lędźwiowych, bez uszkodzenia rdzenia kręgowego.

Stopień zaawansowania istniejących u wnioskodawcy schorzeń z zakresu reprezentowanych specjalności może stanowić podstawę do uznania, że jest on osobą o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne - czyli spełnia warunki zaliczenia do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Dowody : opinia biegłych sądowych neurologa i ortopedy k. 13

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy nie zasługiwało na uwzględnienie.

Ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tj. Dz. U. z 2011 r., nr 12, poz. 721 ze zm.) rozróżnia trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki.

W myśl art. 4 ust. 3 w/w artykułu, do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Art. 4 ust. 2 ustawy stanowi, że do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej lub częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Natomiast zgodnie z art.4 ust. 1 cytowanej ustawy do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

Zatem zaliczenie do któregośkolwiek stopnia niepełnosprawności wymaga spełnienia przesłanek warunkujących jego otrzymanie, które zostały zdefiniowane w art. 4 wyżej wskazanej ustawy.

Wobec medycznej natury okoliczności spornych, które były istotne dla rozpoznania niniejszej sprawy, ich wyjaśnienie, wymagało wiadomości specjalnych i musiało znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych sądowych.

Powołani w sprawie biegli sądowi z zakresu ortopedii i neurologii uznali, że wnioskodawca może być zaliczona do osób o lekkim stopniu niepełnosprawności z powodu schorzeń kodowanych symbolem 05-R w uwagi na ich specjalizację. Swoje stanowisko szczegółowo uzasadnili wskazując, że: „stopień zaawansowania istniejących u wnioskodawcy schorzeń z zakresu reprezentowanych specjalności może stanowić podstawę do uznania, że jest on osobą o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne - czyli spełnia warunki zaliczenia do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Wnioskodawca aktualnie nie spełnia kryteriów ustalonych przez Ustawodawcę, aby uznać go - z punktu widzi reprezentowanych przez biegłych specjalności - za osobę o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności w rozumieniu treści ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. Wnioskodawca nie jest „osobą z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedyna

i warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia społecznych".

W niniejszej sprawie brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia w zakresie uznania, że wnioskodawca ma prawo być zaliczona do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Biegli sądowi nie znaleźli podstawy do uznania, aby wnioskodawca mógł być uznana za osobę niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym.

Każdy z biegłych swoich specjalności stwierdził, iż stopień zaawansowania rozpoznanych schorzeń nie uzasadnia przyjęcia iż wnioskodawca jest niepełnosprawny w stopniu wyższym niż lekki.

W ocenie biegłych orzeczenie strony pozwanej odzwierciedla stan rzeczywisty i jest zgodne z obowiązującymi przepisami i w związku z tym należy uznać za zasadne orzeczenie (...).

Wnioskodawca nie podniósł żadnych zastrzeżeń do opinii biegłych, nie zakwestionował wniosków z opinii, a także nie wniósł o uzupełnienie opinii w żaden sposób.

Ponadto, na rozprawę w dniu 27 listopada 2018r. wnioskodawca, prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy, nie stawiał się, nie złożył on żadnych ustnych wniosków dowodowych ani oświadczeń, dlatego też Sąd doszedł do wniosku, iż sprawa jest wystarczająca rozstrzygnięta do rozpoznania i zamknął rozprawę.

Sąd dokonał ustaleń stanu faktycznego na podstawie dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach (...) i aktach przedmiotowej sprawy, które zostały sporządzone przez podmioty profesjonalne i uprawnione oraz których autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Odnosząc się do opinii biegłych sądowych Sąd uznał za wiarygodne opinie sporządzone przez nich w toku niniejszego postępowania.

W ocenie Sądu, wydane w sprawie opinie biegłych sądowych są rzetelne, racjonalne, wewnętrznie spójne, logiczne, oparte na dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy a Sąd w pełni podzielił dokonane w niej ustalenia, w szczególności że wnioskodawca jest niepełnosprawny w stopniu lekkim, zatem orzeczenie organu rentowego było zasadne.

Zdaniem Sądu, brak jest podstaw do zanegowania takiego stanowiska biegłych. Tym bardziej, że wydane opinie przez biegłych sądowych zawierają pełne i jasne uzasadnienie, uwzględniające rozpoznane u wnioskodawcy schorzenia i stopień ich nasilenia po przeprowadzonym leczeniu.

Biegli sądowi obowiązani są zaś orzekać zgodnie z wiedzą medyczną, posiadanymi kwalifikacjami i obowiązującymi przepisami. Zatem ich pole orzekania nie jest ograniczone żadnymi dodatkowymi kryteriami, poza obowiązującymi przepisami. Dlatego zdaniem Sądu, sporządzonym przez biegłych opinią, nie można odmówić rzetelności i fachowości co do medycznej oceny stanu zdrowia wnioskodawcy, w odniesieniu do obowiązujących przepisów. Tym bardziej, że są to specjaliści z dużym doświadczeniem medycznym i stażem orzeczniczym.

Wydający w sprawie opinię biegli sądowi są lekarzami niezależnymi od stron i nie mają żadnego powodu, aby orzekać na korzyść którejkolwiek ze stron.

Zgodnie z art. 282 § 2 k.p.c. w związku z art. 283 § 2 k.p.c. biegły sądowy wydający opinię w niniejszej sprawie złożył przed objęciem funkcji przysięgę, którą jest związany. Sąd nie znalazł podstaw do zanegowania bezstronności biegłych, jak i ich rzetelności przy wydaniu opinii.

Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków.

Sąd podziela stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, iż „Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”.

Zgodnie z art. 286 k.p.c. Sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Samo niezadowolenie stron z opinii biegłych nie uzasadnia jednak zażądania dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych, tym bardziej, gdy strony nie zgłosiły do nich żadnych zastrzeżeń.

Sąd, w ramach zastrzeżonej dla niego swobody, decyduje, czy ma możliwość oceny dowodu w sposób pełny i wszechstronny, czy jest w stanie prześledzić jego wyniki oraz - mimo braku wiadomości specjalnych - ocenić rozumowanie, które doprowadziło biegłego do wydania opinii. Sąd czyni to zapoznając się z całością opinii, tj. z przedstawionym w niej materiałem dowodowym, wynikami badań przedmiotowych i podmiotowych. Wszystko to, a nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi przesłanki dla uzyskania przez sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie sprawy. Z tego też względu zastosowanie art. 286 k.p.c. pozostawione jest uznaniu sądu, co jednak w niniejszej sprawie – zważywszy na powyższe okoliczności – nie dało podstaw do jego zastosowania.

Warto zarazem zwrócić uwagę na to, że opinia nie stanowiła jedynej fachowej wypowiedzi na temat stanu zdrowia wnioskodawcy. Jeszcze na etapie postępowania administracyjnego wnioskodawca został poddany badaniom przeprowadzonym przez zespoły lekarskie, które zaliczyły go do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Tej zbieżności ocen poszczególnych zespołów lekarskich, wydających swoje opinie niezależnie od siebie, nie można w żaden sposób deprecjonować, lecz trzeba potraktować ją jako dodatkową okoliczność przemawiającą za rzetelnością i prawidłowością opinii sporządzonych przez biegłych. Również dokumentacja medyczna przedłożona przez wnioskodawcę nie dawała podstaw do zmiany zajętego w tym zakresie stanowiska.

Podkreślenia wymaga to, iż subiektywne odczucia wnioskodawcy co do stanu jego zdrowia, nie znajdują odzwierciedlenia w dowodach z opinii biegłych sądowych i nie mogą stanowić podstaw do zmiany decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W., albowiem Sąd orzeka na podstawie całościowego materiału dowodowego a w szczególności dokumentacji medycznej.

Mając powyższe na uwadze, iż stan zdrowia wnioskodawcy i dolegliwości jakich doznaje nie naruszają sprawności organizmu w stopniu uzasadniającym orzeczenie innego niż lekki stopień niepełnosprawności, Sąd na mocy przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako bezzasadne. (pkt I wyroku)

Orzeczenie o kosztach postępowania Sąd oparł o treść art. 98 w zw. z art. 113 ustawy o kosztach sądowych. (pkt II wyroku).